16de Jaargang | Curacao den 8sten Juli 1899. | No. 810

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.

Curaçao, 7 Juli.

Tegen de vrijmetselarij.

Eenigen tijd geleden gaven wij onzen lezers een artikel onder bovenstaanden titel, overgenomen uit *De Maasbode* van 21 Mei ll. Thans vinden wij in het nummer van 4 Juni van hetzelfde wakkere Katholieke orgaan een hoofdartikel wederom onder den titel: *Tegen de Vrijmetselarij.*

Naar aanleiding van het optreden van Copin-Albancelli wordt thans gewezen op de kentering der ideeën die valt waar te nemen in Frankrijk. Men heeft de aartsvijandin van Godsdienst en Staat erkend, nu niet meer in Katholieke kringen alleen, maar ook onder hen, die niet tot de Katholieke Kerk willen gerekend worden en van alle kanten dringen de strijdkreten op, welke het teeken zijn tot den aanval.

Doch beter het artikel hier in zijn geheel gegeven dan slechts een verslag geleverd.

Het geweld van den storm zwiept de waterlagen op tot hoogbruisende bergen, waarop witte kammen van sissend schuim.

En als hij lang voortwoedt, de geweldige, grijpt hij dieper en dieper de waterlagen aan, ze langs den bodem sleurend, waar hij diepe gaten graaft of vastgedrukte klompen aarde loswoelt.

Als dan echter de rust is weergekeerd, drukken de donkere watermassa's een anderen bodem met haar last. Duikers, die langen tijd te vergeefs speurden naar langgezonken schatten, vinden ze meermalen naar boven gewerkt door de kracht van den orkaan.

Twee lange jaren woedt thans de Dreyfus-storm over Frankrijk. Veel sloeg hij neer met onverbiddelijke wreedheid. Wie zich waagde in den wervelwind, werd meegesleurd door het geweld, al zag hij in de verte de branding, waar hij zou omkomen.

Toch heeft de "Zaak" misschien iets goeds losgewerkt.

Het bewustzijn, meenen wij, dat er in Frankrijk een macht heerscht, die uit hare geheime vergaderplaatsen de politiek van het land bestuurt. De overtuiging, dat een groep van 25,000 menschen door een vastaangesloten, hiërarchisch werken zich heeft ingedrongen in alle takken van staatsbestuur, waardoor zij haar verderfelijken invloed heeft verzekerd voor een reeks van jaren.

Want al zou het nog ooit gelukken door een krachtige samenwerking van alle ordelievende partijen de Vrijmetselarij weg te dringen uit de hoogere politiek, dan blijven nog altijd in de provincie en in de steden de horden van ambtenaren, die, verknocht aan de orde, haar willooze werktuigen zijn.

Wat ervan zij, het bewustzijn in breedere kringen is gewekt, dat de Vrijmetselarij een gevaar is voor het land.

De Katholieken hebben dit sinds lang geweten. Maar men kent den toestand in Frankrijk. Daar hebben zooveel belangstelling voor alles, behalve voor den ernst van hunne staatkundige plichten.

De strijd tegen de Vrijmetselarij werd door hen, die vlinderen over de oppervlakte, beschouwd als het werk van dompers. 't Mocht zijn, dat de geheime sekte de Kerk van Rome bedreigde, deze Kerk vergaten de meesten, als de lusten van het leven hen toelachten, en ze hijgden eerst dan naar de schatten harer genade, als de verschrikking der eeuwigheid hunne zielen deed beven.

Deze Kerk vraagt te veel offer, te veel werkdadigheid van hare volgelingen. Het luchthartige volk had haar niet lief, omdat zij de wuftheid brandmerkt en de losheid der zinnen verbiedt. En alleen voor wie men liefheeft, gordt men zich aan ten strijde. In de harten veler Franschen nu heerschte geen liefde voor de martelaresse, die door de Vrijmetselarij langs de straten wordt gesleurd als een veile deerne, gekromd en ten doode toe gepijnigd. De beulen heeft men aan het werk gelaten, al dreigde de dood der Vrouwe, die toch het geluk van een eeuwigheid te schenken heeft.

Tot de geheime sekte zich al te openbaar van de staatsmacht bediende als beulsknecht der Kerk.

Tot zij al te openbaar prat ging op hare onverwinlijkheid en den Franschman aangreep in een zaak, die hem lief is: de eer van zijn leger.

Men kan voor den militair gevoelen, wat men wil; men kan het Fransche leger vereeren of verachten, de zaak is deze: het Fransche volk heeft zijn leger lief. Toen men dit leger aanviel, vergreep men zich aan eene Fransche liefde. En zoodra gezegd werd, dat deze aanslag tegen de armée beraamd was en geleid werd door de Vrijmetselarij, die, terecht of ten onrechte, den soldatenstand een burcht van het Katholicisme heette, ontstond een heftige wrevel tegen de sekte.

Niet enkel Katholieken ziet men thans onder de strijders. Mannen van elke partij gaan schouder aan schouder.

Jules Lemaitre opende den strijd in de *Echo de Paris*, lang geen Roomsch orgaan. Naast hem gingen Coppée en Brunetière, wiens tijdschrift *Revue des deux Mondes* onlangs het stevige artikel schreef, dat wel het arsenaal vormt voor den strijd tegen de Vrijmetselarij.

En dezer dagen is een man opgetreden, die den aard van het tegenwoordige anti-maçonnieke leger karakteriseert. Het is Copin-Albancelli, een oud Rozekruis-ridder, een man van open karakter en nobel hart, die van de Vrijmetselarij zich afwendde, niet wijl hij zich bekeerde en den banvloek der Roomsche Kerk vreesde maar omdat de kuiperijen der sekte en haar verderfelijke invloed botsten tegen den edelen zin van zijn riddernatuur.

Het best wordt deze man geteekend door hetgeen geschiedde bij zijn intrede in de sekte. „Zweert gij de Vrijmetselarij te gehoorzamen?" werd hem gevraagd na de gewone zotternijen. „Ja," antwoordde hij, „voor zoover mijn geweten het mij toelaat."

Toen ontstond er een dreigend gemompel in de zaal. „Verstout gij u, nieuweling, de Vrijmetselarij voorwaarden op te leggen?" klonk het van den voorzittersstoel. „Ja," hernam hij, „want mijn geweten ken ik en niet de Vrijmetselarij."

Zulk een woord wijst een karakter. En waar zulke mannen optreden aan het hoofd van den strijd, is er voor de Vrijmetselarij wat te duchten. Copin-Albancelli wil niets meer of minder dan een anti-maçonnieken Bond zoo hierarchisch werkend als de Vrijmetselarij zelve. Hij wenscht de statuten der geheime sekte over te nemen, haar wijze van werken te volgen, omdat hij de kracht ervan kent. Wij zien wel geen heil in dergelijk optreden; wij meenen, dat er krachtiger hierarchie bestaat dan in een bend, die de helft van zijnen tijd aan formules en geheimzinnigheidjes zou besteden, — maar deze daad teekent toch. Ze teekent een zucht tot verweer, een verlangen naar strijd.

Geve God, dat uit deze beweging iets goeds voortkome.

Als de macht der Vrijmetselarij is gefnuikt, ligt de wreedste beul der Kerk ter aarde. En men weet, wat de Fransche Kerk weer dreigt. 't Gaat om haar leven. Een wetsontwerp is in behandeling,—reeds kwam het in de afdeelingen — dat de vrije scholen wil opheffen en de godsdien-

---

FEUILLETON.

HONOR I COMBATE.

(8)

— Arnold !.... Arnold !.... Toch lo bo no poné bo manoe na es paloenan di ekel, es homber bieuw a respondé manera koe é tabata jora.

Coe un: "Diant....Atrobé es paloenan di ekel?" es majoor a stoot manoe di Von Glockner, koe den su exitacion el a poné riba su braza i el a doené lomba. Despues pálido i rabiar é tabata mordé i ranca su barba largoe.

Toer dos a keda ketoe un momentoe basta largoe. Porfin Arnold a draai i dici mas trankil:

— Sea huicioso, mi sobrino, asina leuw no ta. Loké ta mi jioe, na su licencia lo é tin ocasion di compremetié coe un moza elegante i ricoe. Senjorita Orben anto lo bini cerca Erna.

— Es jioe di Albert Orben? Jioe di es hungador?

— Ta kiko! No bini coe ningun salida. Kiko ta toca es hermosa Lily, koe su tata ta risca un dos tres placa? — I com bo ta keré di sigura Erna su pórvenir? Von Glockner tabata puntra bofonando mas of menos.

— Erna ta un loco. Ta costéle solamente un palabra i Neinstetten lo poné su rikeza huntoe coe su coerazon na su pia. Toch mi no a perdé speranza, si é bini, koe lo é larga di haja e palabra *si* for di boca di Erna. Den fondo di es asuntoe, lo bo hacié un sirbicio, mi kerido sobrino, é dici awor mas amistoso, si bo haci e moza ai baha su cabez. Ta kiko é tin contra Neinstetten?

— Esai mi no sabi, i pa mi també ta precis mescos, el a respondé sacando su curpa. Si Erna kier é, pa mi ta bon pasobra mi no tin nada contra djé di papia. Ma si é no tin gustoe, anto Marie i mi lo ta di último pa consega nos favorita un cos asina. I awor basta! Larga nos bam cerca damsnan, bo sabi awor kiko mi ta corda.

Desapuntar i rabiar es senjor di Amalienhof tabata camna den careda di es paloenan di bera koe hende por sa mira na cada banda; su muger, senjorita Von Harteneck i Steinfels tabata profundizar den un biboe combersacion.

Mirando Erna solamente, tabata basta pa haci tio Glockner contentoe; awé sin embargo no tabatin ningun senjal di legria den su cara. Harteneck al contrario a logra di no larga hende ripara nada. Descuidadamente el a sigi su sobrino, despues koe el a kita algun rosa boenita, koe el a ofrecé na su sobrina Marie coe algun palabra di cortesía. Awor a coeminza un combersacion riba Erna tabata conta coe masjar bibeza un i otro di es exhibicion boenita i raro di orchidea i otro flor, koe el a mira. Tanta a puntré direccion di es hende koe a exhibi nan, pasobra é tabata gusta es flornan ai masjar; Hans Otto també tabata moenstra koe é ta na altura di flor.

Es direccion, koe es combersacion a toema, a haci hende spera koe es reunion lo sigi trankil, si no tabata koe ora nan a bai den salón, pa un observacion koe tio Von Glockner a haci, koe a spat manera un bom.

— Mi ta corda riba bo amiga nobo, é dici poco ordinario toemando su glas di binja.

Erna a coeminza hari.

— Ta kende bo ta meen, tio? cual di mi amiganan a cai den bo disgustoe?

— Kende otro lo mi por tin na bista sino senjorita Orben, koe pronto bo ta spera aki? el a respondé poco-poco.

— Ami? Lily Orben? Bo ta ekiboca bo, tio. Mi conocé masjar poco. Mi no tabatin ningun idea di combidé aki.

Hustamente es ora ai baron Harteneck tabata jena Steinfels su glas. Poco-poco el a poné es botter atrobé riba mesa, el a bai sinta sosegar, el a poné su pia coe calmo riba otro, el a trocé su bigoti coe atencion den su dede i dici despues sin mira su jioe:

— O sí, esai mi a loebida di bisa, Erna. Dia Conde Orben i mi a contra otro na Wiesbaden, nos a combini coe es hermosa chikitoe lo bin logeere na *Hartenstein*. E ta bini dia binti. Ta un mozita amabel, coe muchoe locura i capricho....Tené cuidao noema coe bo coerazon, senjor Von Steinfels, si es hacidor di bruha ta aki.

Es senjor di castiljo a papia toer es cosnan ai di un manera natural, i ta parcé koe é no a poné atencion koe riba su palabranan a sigi un silencio general. Manoe di es mucha muger koe hustamente na es ora ai tabatin un teblatji di coeminda, tabata tembla asina tantoe, koe é mester a poné riba mesa. Tanta Marie tabata mira es aki i es aja spantar; den drechamentoe di un streki di su panja é no a comprendé loké tabata papia.

Hans Otto a kibra es silencio pa di promer.

— Den ki regimiento bo tabata, baron?

Su pregunta tabatin solamente pa obheto di juda es moza di cas for di su estado penoso. El a considera tribulacion di es moza solamente pa un exitacion di su sintimentoe ofender. Com tantoe lo el a spanta, si un ora despues, ora koe el a bini coe su amigoenan na Amalienhof, é por a tira un bista den cuarto di Erna!

* * *

Donjo di es cuarto ai tabata riba un

stige congregaties. Het onderwijs der jeugd wil men ontnemen aan de Kerk en hare zielzorgers wegzenden.

Zullen de Fransche Katholieken het dulden? Of met de hulp der bondgenooten de Vrijmetselarij terugdrijven?

Dit laatste geve God.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Dinsdag 11 Juli a. s. en verder op iederen tweeden Dinsdag van de maand des avonds ten 8 ure zal de Gouverneur bezoeken afwachten.

De Adjudant van den Gouverneur,

L. SCHUTTE.

Havennieuws.

Dinsdagmorgen heeft Hr. Ms. *Sommelsdijk* de haven verlaten. Deze oorlogsbodem zette koers naar het Westen.

***

In plaats van 21 Juli zooals de tijdtafel aangeeft, zal de *Prins Willem V* waarschijnlijk vier dagen vroeger dus den 17den Juli, van hier naar Amsterdam vertrekken.

***

Te beginnen met de *Venezuela*, die den 3den Juli uit Genua is vertrokken, zullen de stoomschepen van de Italiaansche maatschappij *La Veloce* in het vervolg meer havenplaatsen op hunne route aandoen dan tot nu het geval was.

***

Volgens de nieuwe dienstregeling van de *Red D Line* komt de *Caracas* hier niet heden aan, maar eerst aanstaanden Vrijdag 14 Juli.

***

De Nederlandsche paketschoener *Gouverneur Van den Brandhof* vertrekt Dinsdag, den 11n. dezer naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Sana Curiel, Arebella Dawes, John C. Evertsz, Pedro H. Matheu, Maria Riburdo, Capt. E. C. Williams (2)

Ongelukken.

Zondagmiddag was op het erf *Sosiegoe* onder de parochie Santa Rosa een jongen in den molen geklommen, welke daar op een put is geplaatst. Van een aanzienlijke hoogte viel hij neder en kwam toen in den put terecht. Ernstig aan achterhoofd en mond gewond werd hij bewusteloos uit den put gehaald en aanvankelijk vreesde men het ergste voor zijn leven.

INGEZONDEN STUKKEN.

Weledele Heer Redacteur,

Nogmaals zou ik in uw blad een oogenblik willen terugkomen op de verduistering van brieven, die hier in den laatsten tijd is gepleegd en waarover ik schreef in de *Amigoe di Curaçao* van 24 Juni ll.

Zeker is het vertrouwen in de Curaçaosche posterij, dat voor een oogenblik geschokt was, bij ons wedergekeerd, sedert de brievendief in handen der justitie gevallen is. Ik zal dan ook niets meer zeggen van de onvertrouwbaarheid, waarvan ons postkantoor is beschuldigd; hoe het ook zij, die beschuldiging mocht zeker niet worden geuit alsof door het hoofd van dat departement niet alle mogelijke aandacht aan deze zaak was gewijd.

Wel echter wensch ik thans te vragen, of de oorzaak van het feit, *dat men eerst na langen tijd tot de ontdekking van den brievendief kwam*, niet ergens anders ligt dan bij de directie der Curaçaosche posterijen? Ruim een jaar werden er brieven vermist en telkens werden in het openbaar klachten gehoord over het verlies van brieven en zie, een paar dagen nadat ik in een ingezonden stuk in de *Amigoe* wel niet uitspreek, maar toch duidelijk genoeg aanwijs, dat de dief zich onder de brievenbestellers schijnt te bevinden, wordt een brievenbesteller, die afgestempelde Curaçaosche postzegels verkoopt, beschuldigd van verduistering der hem toevertrouwde brieven en aan de justitie overgeleverd.

Was de contrôle op ons postkantoor sinds dat ingezonden stuk scherper geworden? Neen, want die contrôle — ik weet het met zekerheid — was zoo scherp mogelijk. Toch wordt spoedig nadat een bepaalde kring is aangewezen, waartoe de dief schijnt te behooren, de schuldige ontdekt, en de verdenking viel juist op C. S., *wijl hij afgestempelde Curaçaosche postzegels verkocht.*

Doch als hij afgestempelde Curaçaosche postzegels *verkocht*, dan moet hij ook *koopers* gevonden hebben en als ik ~~niet in de plaats dier~~ koopers was geweest, dan zou ik volgenderwijze mijzelven afgevraagd hebben: Hoe kan een brievenbesteller mij *niet éénmaal, maar verschillende malen* afgestempelde Curaçaosche postzegels te koop aanbieden? Zou zijn correspondentie hier en op de overige eilanden zoo groot zijn? Zou er geen verband bestaan tusschen het verloren gaan van brieven, *gefrankeerd met Curaçaosche postzegels* en het te koop aanbieden van *afgestempelde Curaçaosche postzegels* door een brievenbesteller! Wanneer ik dan op die vragen geen afdoend antwoord had kunnen geven, zou ik de bevoegde autoriteiten even gewaarschuwd hebben en zeker zou de schuldige spoediger dan nu ontdekt zijn.

Alleen het feit, dat een brievenbesteller afgestempelde Curaçaosche postzegels te koop aanbood, had reeds argwaan moeten wekken zonder dat men nog had te letten op de klachten over verduistering van brieven. Immers te weten, dat zulke postzegels voor een goeden prijs van de hand kunnen worden gedaan, kan zoo'n man in groote verleiding brengen en sterker nog zal de verzoeking zijn om tot oneerlijke handelingen zijn toevlucht te nemen, wanneer er postzegelliefhebbers zouden zijn, die met een brievenbesteller een afspraak maken en hem een buitengewone belooning toezeggen voor postzegels van zeldzame waarde, b. v.: vijftig cents voor elke afgestempelde Curaçaosche postzegel van 2.50 gld.

Het is te hopen, dat er nu geen oneerlijkheden van bovenbedoelden aard meer gepleegd worden, doch mocht het geval zich wederom voordoen, dat dan ook het publiek gewaarschuwd zij en spoediger dan nu is geschied, aanwijze wie met reden kan verdacht worden.

U, Mijnheer de Redacteur, dankende voor de verleende plaatsruimte, ben ik met de meeste hoogachting van U,

de dw. dr.

A. C.

Curaçao, 6 Juli 1899.

Ingezonden Mededeelingen.

DE GEZONDE VROUW

heeft, afgezien van elk gevoelen over gestalte en gelaat, een aantrekkelijkheid, die haar alleen eigen is. De frischheid harer wangen, haar veerkrachtige stap, haar welluidende stem, het gelukkig doel van haar leven — dit alles zijn als zooveel magneten, die de geheele wereld tot haar trekken. Hoe een wonderlijke en kostbare zaak de gezondheid ook is, toch is zij niet zoo moeilijk te verkrijgen als sommige moedeloozen wel denken. De meeste ongesteldheden bij de vrouw komen voort uit slecht bloed, onvoldoende voeding en algemeene verzwakking. De moderne wetenschap verschaft het beste geneesmiddel in dezen toestand, namelijk

HET PREPARAAT VAN WAMPOLE.

Dit preparaat bevat alle herstelaanbrengende en voedende bestanddeelen van de zuivere Levertraan, door ons uit de versche lever van kabeljauw getrokken, *nochtans zonder den walgelijken smaak en kleur*, en is vermengd met Hypophosphiten en Extracten van mout en wilde kersenschillen. Wanneer dit preparaat vóór den maaltijd genomen wordt, wekt het den eetlust op, voedt goed, geeft levenskracht, vermeerdert het bloed en neemt bij de vrouw de bijzondere zwakheden weg, die de ware oorzaak zijn van hare ongesteldheid. Het is een troost voor uitgeputte vrouwen, voor moeders met zuigelingen, voor meisjes, die tot den volwassen leeftijd geraken. Hunne bleeke kleur verdwijnt en het versterkt hun borst. In één woord het preparaat van Wampole voedt en ontwikkelt het geheele lichaam, en brengt menige verrassing aan zwakke, hopelooze en moedelooze lijders. Het is het typisch succès, dat door de geneeskunde in onze eeuw is verkregen, en een geneesmiddel, dat in overeenstemming met de krachten der natuur werkt. Eén flesch slechts overtuigt reeds. Het is zoet als honig. Niemand kan door dit preparaat bedrogen worden. Bij alle apothekers wordt het verkocht. [1]

—o—

EMULSION DE SCOTT.

Señores Scott y Bowne, Nueva York.

Muy Señores Mios: Tengo mucho gusto en manifestar á Uds. que he usado y visto usar siempre con muy buen resultado para las enfermedades de los pulmones, el raquitismo y otras muchas enfermedades constitucionales, la "Emulsión de Scott," y asi tengo el gusto de recomendarla á enfermos y convalescientes.

Dr. *T. A. Blanco*, Caracas, Ven.

—o—

La Semana Cristiana Ilustrada.

Hemos tenido el gusto de recibir el número correspondiente al último jueves de esta hermosa publicación que nos permitimos recomendar á nuestros lectores como un excelente medio de adquirir á precio sumamente módico un magnifico año cristiano ilustrado con más de 400 bonitos grabados.

Precio por un año 8 fr. 50. Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3, rue Seguier.—Paris.

NEDERLAND.

Dr. Schaepman te Parijs.

Het Congres voor het recht van vereeniging te Parijs luisterde in de avondzitting van 27 Mei naar de vreemde redenaars. Onder hen was dr. Schaepman. De *Univers* verklaart niet bij machte te zijn van deze schitterende redevoering den indruk weer te geven. Het blad moet zich bepalen tot het geven van een overzicht.

Dr. Schaepman schetst de vrijheid, waarin Nederland, en vooral de Nederlandsche Katholieken zich mogen verheugen.

„De vrijheid is het schoonste goed, dat ons gebleven is. Wij moeten toonen, dat wij ook bij anderen de vrijheid eerbiedigen, welke ons lief is. Onder de Katholieken zijn er altijd, die treuren, die onophoudelijk schreien om den tijd, die vervlogen is; al de kracht, die God hun geschonken heeft, besteden ze om te huilen. Anderen droomen gedurig de zangen van een zomernacht, dit zijn optimisten. Maar er zijn ook strijders, die rekening houden met de werkelijkheid.... Gij Franschen die ons de Revolutie hebt gebracht, moogt thans aan de wereld geven de zege der Christelijke democratie: al de volkeren teruggebracht tot de leiding van Christus, God."

De nieuwe gouverneur-generaal.

Tot gouverneur-generaal van Nederlandsch-Indië is benoemd de generaal majoor W. Rooseboom.

De nieuwbenoemde heeft reeds een belangrijke staatkundige en militaire loopbaan achter zich. Hij werd den 9n Maart 1843 te Amsterdam geboren en is dus thans ruim 56 jaar. Op 22 Juni 1861 werd hij tot 2e luitenant benoemd, klom geregeld op en werd den 22 Mei 1885 majoor, terwijl hij op 31 Maart 1894 tot kolonel en op 20 April 1897 tot generaal majoor werd bevorderd, tevens bevelhebber in de eerste militaire afdeeling. Geruimen tijd diende hij bij den generalen staf, waarvan hij ook sous-chef is geweest.

---

cama jorando coe su cabez den coesintji. A dura largoe, masjar largoe, promer koe es expresion di dolor ai por a disminui, i koe su cabez por a lamanta. Coe tristeza é tabata mira su dilanti, mientra ainda tabata corré algun pipita diki-diki di lágrima na su cara.

Alafin el a lamanta para, el a sinta na bentana i tabata mira afor coe su cabez poner den su manoe. Solo a drenta caba coe su colornan boenita, ma den West é tabata un vlam corrar i di oro, asina anto koe es azul di cieloe pa es colornan ai, tabata parcé berde. Poco-poco es colornan ai a bai perdiendo nan briljo i toer es boeniteza ai a doena lugar pa un color suave di sjinisji. Un nubia scur i grandi a bini, último rajo di luz a desaparecé.

Desanimar Erna a larga su bista cai na suela. Aji també anochi a baha manera semper mas liger, i es ceroenan su dilanti tabata solamente un masa scur i desconocido.

Coe ki un deseo grandi i di legria é tabata spera su roeman, cuantoe bez el a trata den su mes, pa é renoba es confianza bieuw den nan dos.

I awor a bini un bisjita aden.

Ultimo bez koe Herman a bin pasa un dos dia, su roeman a experimenta coe duele, koe é tabata evita di pasa un di es oranan di confianza papiando, koe té na es momentoe ai semper Herman tabata exigi como un di su derechonan indispensabel. Den es oranan ai, é tin coestumber di larga su roeman muger, koe ta solamente tres anja mas bieuw koe né, manera un mama, tira un bista profundo den su manera nan, koe nada, hasta ni un deseo of cualkier locura por keda un secreto pa Erna. Pa es moda reservada ai di su roeman, Erna a ripara koe admiracion, koe es momentoenan di encuentro den tata coe jioe a aumenta masjar. Un tono henteramente di otro manera a coeminza den nan. Herman por a bini cerca su tata mas humilde, of su tata a considera, koe awor ta tempoe propio pa considera su jioe como homber? E no por a penetra esai. Entretanto é tin di protega su roeman awor menos koe anteriormente contra atakenan duroe of mal expresion di nan tata. Ma es circunstancianan aki també ta pa hacié mas spantar.

Awor simannan largoe lo é tin su kerido roeman cerca djé, i el a proponé firmemente di haja un aclaracion liger, pa koe é sabi koe inhustamente of no, el a preocupé di su roeman. Den su coerazon é tabata abriga un gran rikeza di amor pé, koe pa el tabata imposibel, di no bolbé mira pronto, es confianza bieuw den djé i Herman.

Awor coe un golpi, es bisjita anunciar di Lily Orben, a troca toer cos. Apena lo tin awor un "tête à tête" coe Herman, pasobra es criatura ai koe no tin sosiego, lo no doena tempoe pa seriedad i reunion agradabel. Ma es coketa ai........

Su rosea a choké di spantoe. Na esai é no a corda mes ainda.

Erna a lamanta i inkieto é tabata camna bai-bini. Purar é tabata regla boekinan i música, koe apena nan tabata for di koffertji, koe nan tabata toer bruhar den otro; atrobé é tabata para indeciso den bentana.

Porfin tabata parcéle koe el a haja un salida. Un risa decidido a presenta riba su cara.

— Bo ta un berdadera loca, Erna, asina é tabata zundra su mes curpa. Na toer camina bo ta mira fantasma, si ta asuntoe di Herman.

Si absolutamente Lily mester di un nobel.... kende ta mas propia pa esai koe es gigante rubia di Amalienhof? Sin ningun estorbo é por haci uso di poder riba djé.

Peligro no ta berdaderamente muchoe grandi, pasobra es senjor ai no ta moenstra, koe fácilmente hende por haci kiko koe kier coe né. Si é conkisté (i aki el a hiza su scouder) anto mi no tin necesidad di preocupa mi. Si mi Herman keda noema pa mi.

Coe es ligereza di hubentud, es moza a atené na es pensamentoe aki i el a proponé di no larga haci e gozo di Herman su vacantie, amargo.

Asina anto solamente imagenannan amistosa tabata pasa den su imaginacion, mientra el a bai sosega. E tabata miréle atrobé coe su roeman den hardin di castiljo, su manoenan chikitoe tabata hunga coe su vlechte di cabei i é tabata grita: Hu, hu, ho, ho!

(*Eta sigi.*)

Als Kamerlid werd hij in 1884 te Arnhem gekozen ter vervanging van baron Schimmelpenninck van der Oye en bleef zitting houden totdat hij op eigen verzoek in actieven dienst werd hersteld. Als spreker en schrijver over militaire onderwerpen heeft hij zich bijzonder naam gemaakt.

Een zondenbok.

Onze lezers kennen den tweestrijd, gevoerd tusschen jonkheer Uittewaall van Stoetwegen en dr. Kuyper.

Eén uitval slechts aan weerszijden. De gezant viel aan; de staatsman pareerde en stiet toe. De aanvaller viel.

De epiloog staat in de *Staatscourant* :

Bij Koninklijk besluit van 25 Mei 1899 no. 12 is jhr. mr. E. W. F. Wittewaal van Stoetwegen, op zijn verzoek eervol teruggeroepen als Hr. Ms. buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te St. Petersburg en gesteld ter beschikking buiten bezwaar van 's Rijks schatkist.

Wat er geschied is, laat zich wel raden.

Algemeen keurde de Nederlandsche pers het ondiplomatiek optreden van den gezant af; er gingen zelfs stemmen op, die op zijne terugroeping aandrongen. De minister zond hem eene berisping, en de gezant, deze niet verdragend, heeft zijn ontslag aangevraagd, dat hem zonder uitstel verleend werd.

Nu dringt zich deze gedachte op:

Reeds voor het ontslag van den heer Van Stoetwegen werd in de pers op de mogelijkheid gewezen, dat de minister, onder den druk van de algemeene ontstemming tegen zijn beleid, den gezant te St-Petersburg zou opofferen als zondenbok.

En terecht werd Z. Exc. aangezegd, dat het Nederlandsche volk zich met dezen holocaust niet zal tevreden stellen.

Jonkheer Van Stoetwegen *is* gevallen. Gevallen omdat hij onhandig den minister verdedigde.

Hoezeer men hem de straf voor het gebeurde niet misgunt, had men liever gezien, dat de minister gepoogd had den man te verontschuldigen, die, althans ten deele met de bedoeling om voor zijn superieur op te komen, zich onbesuisd waagde in een ongelijken strijd.

De gereede, blij-gauwe slachtoffering van den heer Van Stoetwegen zal den heer De Beaufort niet redden; verhoogt ook niet den dunk, dien het land van den tegenwoordigen minister heeft.

Oók als de Conferentie ten einde is, zal de Kamer zich herinneren, dat de Transvaal, de Oranje Vrijstaat en de H. Stoel ervan geweerd zijn.

BUITENLAND.

Rome. — De vrijlating van den wakkeren priester-journalist Don Albertario was een ware triumftocht. Vele vrienden en vereerders waren naar Finalborgo gereisd en werden diep ontroerd door de hartelijkheid, waarmede de gevangenbewaarders en de commandant der gevangenis no. 2557 behandelden.

Don Albertario las voor het laatst de H. Mis in de gevangenis. Toen omhelsde hij zijn medegevangenen en vertrok met zijne vrienden. Alle plaatsen, waar hij doortrok, juichten hem toe.

In Tortona stond een menigte priesters en een afgezant van den bisschop. De moeder van den bisschop, die zelf niet komen kon, zond een mand bloemen.

In Pavia hetzelfde schouwspel ; in Milaan bereikte de geestdrift haar toppunt. Aan het station stond een ontzaglijke menigte, die zich aansloot tot aan de bureaux der *Osservatore Cattolico.*

De Paus zond zijn zegen en kardinaal Rampolla deed weten, dat Z. H. den martelaar einde Juni in particulier gehoor zou ontvangen.

De Katholieken bereiden in alle steden groote betoogingen, den priester-journalist ter eere.

Frankrijk.— Sarcey heeft het geluk gehad te sterven zonder de gebreken van den ouderdom gekend te hebben. Niettemin is zijn afsterven diep treurig geweest, gezien de omstandigheden waarin het plaats greep. En dat is de schuld van hen die hem, o ja, beminden, maar beminden op zeer zonderlinge wijze. De bladen melden toch, dat men hem volstrekt onwetend heeft gelaten van den ernstigen toestand, waarin hij verkeerde. Men las hem dagbladartikeltjes voor, louter geschreven en gedrukt om hem in den waan te brengen, dat hij niet zoo ernstig ziek was.

En hij is gestorven zonder te weten dat hij zich in stervensgevaar had bevonden. Ik beken, dat dit verhaal, als het juist is, — en er is reden genoeg dit te gelooven — in staat is mijne verwondering en verontwaardiging op te wekken.

Ik ken geen grooter schuld van ouders en vrienden dan een beminde den hopeloozen toestand te verbergen waarin hij verkeert. Tot zoover de heer Cassagnac in de *Autorité*.

Deze houding van de familie is te meer misdadig, daar Sarcey den godsdienst niet ongenegen was. Nog eenige dagen vóor zijn dood was hij tegenwoordig geweest bij de Eerste H. Communie van een zijner kinderen. Sarcey was geen zgn. overtuigde atheïst. Alles deed vermoeden, dat hij nog op zijn sterfbed zich zou voorbereiden voor de groote reis naar de eeuwigheid.

Stel eens — zegt de Cassagnac — de volgende vergelijking: Zou men hem bij zijn leven op een onvoorzien oogenblik hebben durven bevelen : Gij moet over vijf minuten naar Amerika vertrekken, maar om u niet lastig te vallen hebben wij u niets gezegd en niets voorbereid. Ga, zooals gij u daar bevindt, zonder reisgoed, zonder geld misschien, zonder degenen omhelsd te hebben, die gij bemint. En uwe reis zal twintig, dertig jaren duren ! Neen, niemand van zijne omgeving zou den treurigen moed gehad hebben hem zoo aan te spreken en hem bloot te stellen aan een zoo wreede beproeving.

Maar dezelfde personen laten hem wel voor eeuwig vertrekken, laten hem wel vertrekken naar verdere streken dan hier beneden. En wel zonder dat hij het heeft geweten, zonder zelfs het te vermoeden, zonder zijn laatsten wil te kunnen doen kennen, zonder een laatsten afscheidskus, zonder zijne zaken met God te hebben kunnen vereffenen !

Inderdaad, het moet wel weemoedig aandoen, te zien hoe een man van zulk een hart als Sarcey, gestorven is zonder zelfs te weten dat hij weldra voor God zou staan.

Moge de Heer het rekenen als eene vermindering zijner schulden.

— Een nieuw groot congres werd gehouden te Parijs voor het recht van vereeniging. Dr. Schaepman en Arthur Verhaegen woonden de zitting bij. Jammer, dat Jules Lemaitre door een ongesteldheid was verhinderd te komen. Van hem, de veroordeelde president van de *Ligue de la patrie Française*, die voor de rechtbank zoo krachtig het goede recht van vereeniging heeft bepleit, verwachtte men een schitterend pleidooi. Wat aan een geheime sekte wordt toegestaan, wordt verboden aan in 't openbaar werkende burgers, die het welzijn willen van het vaderland, is zijn leus.

't Was echter of de bekende directeur van de *Quinzaine*, de heer Fonsegrive, dubbel wenschte te vergoeden, wat men in het wegblijven van Lemaitre miste. De heer Fonsegrive zette in krachtige taal het recht van vereeniging uiteen. Vooral donderde hem applaus toe, toen hij in scherpe woorden de voorrechten hekelde der Vrijmetselarij.

De heer Ducos, oud afgevaardigde, besloot met de volgende conclusie : Het centralisatie-systeem geeft aan de Republiek een al te dwingende macht, en stelt de macht van den Staat in handen van enkelen. Dit systeem moet de Republiek verlaten. Maar de Vrijmetselarij houdt deze evolutie tegen ; zeer handig heeft zij van het centralisatie-systeem gebruik gemaakt om al de takken van bestuur, die zich hechten aan en leven krijgen van den grooten stam, te bemachtigen. Hierdoor regeert zij het land. Om de oligarchische macht der Vrijmetselarij te breken, moeten wij veroveren het recht van vereeniging.

De vergadering was overdruk bezocht.

Duitschland.—De *Augsburger Post-Zeitung* heeft een belangrijk artikel geschreven over "Italië en de Paus".

Het blad brengt voor tijdgenooten en geschiedenis de volgende drie onbetwistbare feiten aan het licht :

1°. De H. Stoel heeft niet de minste poging gedaan om uitgenoodigd te worden op de conferentie ; steeds heeft hij een waardige kalmte bewaard, de kalmte van hem, die zich zijner rechten en privilegiën bewust is.

2°. De Russische regeering heeft herhaalde malen haar verlangen om den Paus uit te noodigen te kennen gegeven. Dit is een algemeen bekend feit in kringen buiten het Vaticaan.

3°. De veronderstelling, als zou de keizerlijke kanselarij te Berlijn Italië gesteund hebben in het niet uitnoodigen van den H. Stoel, is onwaar gebleken. De Italiaansche regeering draagt alleen de verantwoordelijkheid van het gebeurde.

Dit laatste punt boezemde vooral den Katholieken Duitschers eene gemakkelijk te begrijpen belangstelling in. De *Augsburger Postzeitung* vermeldt eene officieuse mededeeling over deze zaak. Deze mededeeling werd gepubliceerd door de *Allgemeine Zeitung* van Munchen, uitsluitend met het doel de Beiersche Katholieken gerust te stellen.

Wat Oostenrijk-Hongarije betreft, wordt het geringste vermoeden, dat deze mogendheid op grond der Triple Alliantie de anti pausgezinde politiek der Italiaansche regeering zou gesteund hebben, onredelijk geacht. De bepalingen der Triple Alliantie toch verplichten geenszins zich slaafs te onderwerpen aan alle grillen van een der bondgenooten. En zeker niet in zaken, die den anderen natiën en der algemeene politiek niet onverschillig kunnen zijn.

De *Augsburger Postzeitung* eindigt haar artikel aldus :

"De Czaar heeft zich beleedigd gevoeld, de Russische regeering heeft een onaangenamen indruk gekregen, en de Czaar is zeker machtig genoeg om dengene, die hem mishaagde, zijn misnoegen te doen gevoelen. Hij zal het misschien spoedig doen in China, zonder er rekening mede te houden, dat ook andere Staten het niet uitnoodigen van den Paus met een slecht oog hebben aangezien. De kans op succès der vredesconferentie is reeds twijfelachtig in zich zelf. Italië heeft die kans door zijne bespottelijke eischen nog aanmerkelijk verminderd en verdient de strenge afkeuring van alle verstandige en goede menschen. Wat heeft men er bij gewonnen? Niets dan dat de geheele wereld zich afvraagt, of de waarborgenwet geene comedie is, en of de Paus zekeren lieden zooveel schrik inboezemt, dat zij er het hoofd bij verliezen."

Engeland.—De Samoa-quaestie neemt grooter afmetingen aan, dan men eerst wel heeft gedacht. Op dit oogenblik is er een toestand van stilte ingetreden ; een commissie van drie leden — een Engelschman, een Duitscher en een Amerikaan, — zijn op weg naar de Samoa-eilanden, om den stand van zaken daar te onderzoeken. Maar ondertusschen komen er steeds opnieuw berichten van gevechten, rustverstoringen, eigenmachtig optreden van Engelsche en Amerikaansche vlootvoogden, van een strijd tusschen de aanhangers van twee candidaten voor het koningschap.

In Duitschland wordt de opgewondenheid over den loop der zaken op de verre eilanden, waar de Engelschen en Amerikanen de Duitschers trachten te verdringen, steeds grooter. De publieke opinie verwijt der regeering lauwheid en eischt de zending van meer oorlogsschepen.

Men weet niet, wat in de toekomst deze Samoa-quaestie nog kan baren, en wij achten het daarom niet onraadzaam, onze lezers een weinig op de hoogte te brengen met de in den laatsten tijd wel vaak genoemde, maar toch nog vrij onbekende Samoa eilanden.

De groep der Samoa-eilanden ligt in den Grooten Oceaan, tusschen Australie en Zuid-Amerika, op ongeveer 170 graden Oosterlengte en 14 graden Zuiderbreedte. De eilanden vormen te zamen een koninkrijk, hetwelk in 1887 op 2787 vierkante kilometer 35.565 inwoners had, voor het grootste gedeelte kleurlingen — geen zwarten echter. In tegenstelling met de Hawaï-eilanden wonen er op de Samoa-eilanden maar heel weinig vreemdelingen. Bijna de helft der inboorlingen wonen op het eiland Upolu, slechts ruim een tiende op Tutuila en de overigen op Savii. Men ziet, dat de eilanden zeer dun bevolkt zijn, niet meer dan 13 menschen wonen er op de vierkante mijl, (in Nederland ongeveer 150).

Van de inboorlingen zijn ongeveer 15000 Christenen, waaronder 6000 katholieken ; de overigen volgen een natuurgodsdienst, maar velen onder hen houden zich, alsof zij Christenen zijn.

Het aantal vreemdelingen uit Europa of Amerika bedroeg in 1887 nog maar 300, het zal nu ongeveer 400 zijn ; vreemde arbeiders van andere Zuidzee-eilanden zijn er ruim 1000. De Samoanen zelf schijnen heel weinig van werken te houden, en zijn voor den arbeid op de plantages niet heel best geschikt, zoodat buitenlandsche, bijv. ook Chineesche werklieden, daarvoor vaak worden gehuurd.

De bewoning van het eiland is zeer ongelijkmatig. Het eiland Savii is met betrekking tot zijn grootte dun bevolkt, het grootste deel zijner bevolking woont aan de kust, terwijl er in het binnenland, wegens de hooge bergen en de dichte bosschen, haast geen menschen zijn. De bewoners der eilanden in de Stille Zuidzee zijn vooral zeelieden en wonen steeds bij voorkeur aan de kust. Zoo men hier en daar dorpen in het binnenland vindt, dat zijn dat onvrijwillige stichtingen, d. w. z. gesticht door menschen, die door den oorlog verjaagd werden van de kust. De zee levert trouwens den Samoanen de visschen en andere zeedieren, aan de kust groeit de cocosnoot en dat is bijna alles, wat zij voornamelijk als voedsel gebruiken.

De voornaamste plaats op het eiland Savii is de aan de oostkust gelegen havenplaats Safotulafoi, waarvan de reede, door een koraalrif beschermd, steeds wemelt van booten en bootjes. Het bestaan van twee kerken, een Katholieke en een Protestantsche, duidt aan, dat de zending hier veel succes heeft. De grootste kolonie op de Westkust is Salialua, waar vooral cocosnootolie wordt gewonnen en welks inwoners bekend zijn door hun vlijt. De haven is er tamelijk goed en de geheele kust ten noorden van deze plaats is in weerwil harer steilheid met dorpen bedekt, trouwens ook de Noordkust is goed bevolkt.

De meeste menschen wonen er op Upolu, zooals wij al hebben gezegd, ook de meeste vreemdelingen. Hier vindt men ook de hoofdstad der Samoa-eilanden, Apia. Deze havenstad ligt aan de Noordkust, aan den voet van den berg Vaia ; hier hebben de Duitsche, Engelsche en Amerikaansche handelaars op de Samoa-eilanden hun kantoren. De haven van Apia is ovaal, aan twee zijden door koraalriffen ingesloten. Echter is de haven van Apia geen beste : zij is nauw, ondiep, men kan er moeilijk landen, zij is blootgesteld aan den wind.

Toch wordt de haven van Apia druk bezocht. Voor ongeveer 20 jaar reeds schreef iemand over die haven : "Booten en kano's doorklieven in alle richtingen de bocht. Tusschen het gezang der werkende matrozen mengen zich de roeiliedjes der inboorlingen, het geschreeuw aan het strand, de kreten der lastdragers, die de lading aan wal brengen, en die uit alle nationaliteiten bestaan. Op het land zelf hoort men het ratelen en fluiten der stoommachines, het gedruisch der werklieden, ruiters

snellen langs het strand, talrijke benden van inboorlingen trekken door de havenstad met hun natuurproducten. Des avonds is het gedruisch van den arbeid verdwenen, maar er komen nu andere geluiden: de kroegen vullen zich met rumoerige gasten, de inboorlingen voeren hun dansen uit met gezang, handgeklap en getrommel, en allen verheugen zich over de weldadige koelte, die de nacht brengt." Sedert heeft Apia nog een meer Europeesch karakter gekregen, het aantal stoombooten is daar vermeerderd, en bijna altijd liggen er in de haven Engelsche en Duitsche oorlogsschepen.

Op het derde eiland der groep Tutuila, vormt de Leoni-baai aan de Zuidwestkust het middelpunt der dunne bevolking. Daar is Leoni de voornaamste plaats, welker 60 hutten regelmatig langs straten staan, waar een paar zendingsgebouwen zijn en waar twee viceconsuls zijn gevestigd. Belangrijk is dit eiland echter niet.

De bodem dezer eilanden is aan de kust vrij vruchtbaar, men treft op Upolu talrijke Duitsche plantages aan, waar cocospalmen, koffie en katoen worden verbouwd en ook bananen worden geplant. Verder worden als voortbrengselen der Samoa-eilanden genoemd, in geringer hoeveelheid: cacao, tabak, maïs, vanilie, tomaten, rijst en suikerriet.

In den laatsten tijd is men ook met de veeteelt begonnen; er worden runderen, trekossen, paarden en muilezels gehouden op de plantages.

Spanje.— Emilio Castelar is aan de gevolgen van longontsteking overleden.

Emilio Castelar was een der steunpilaren van de republikeinsche partij in Spanje.

Hij was den 8 September 1832 te Cadix geboren en studeerde aan de Universiteit te Madrid, waar hij den graad van doctor in de staatswetenschap behaalde.

Bij de Juli revolutie van 1854 sloot hij zich bij de democratische partij aan, als wier woordvoerder hij in verschillende geavanceerde bladen optrad. Tot professor in de geschiedenis aan de hoogeschool te Madrid benoemd, wist hij door zijn schitterende welsprekendheid grooten invloed te krijgen op de studeerende jongelingschap, die hij met zijn democratische denkbeelden bekend maakte.

In 1864 stichtte hij het blad *Democracia*. Als afgevaardigde ter Cortes verdedigde hij in opgeschroefde, maar vaak van geestdrift blakende taal zijn republikeinsche grondstellingen.

Toen in 1866 de militaire opstand te Madrid uitbrak, sloot Castelar zich bij de opstandelingen aan. Na het onderdrukken van den opstand moest hij naar Frankrijk vluchten; hij werd bij verstek terdood veroordeeld.

De September-omwenteling van 1868 riep hem uit de ballingschap naar zijn vaderland terug.

In het ministerie-Figueras trad Castelar als minister van Buitenlandsche zaken op. Reeds in Juni moest dit kabinet aftreden.

Achtereenvolgens moesten Figueras, Piny Margall en Salmeron, die met de leiding der zaken belast waren, aftreden, zonder een geregelden toestand in het leven te hebben geroepen.

Castelar, die den 26 Augustus tot president der Cortes was gekozen, trad den 7 September 1873 als minister president met dictatoriale macht op.

Door het krachtig optreden van Castelar was het leger weldra in staat den opstand der Carlisten te onderdrukken en ook de onlusten in Carthagena, door de federalisten verwekt, te doen eindigen.

In zijn grijsheid ging het hem als de meeste al te vurige democraten. Hij had veel van zijn oud republikeinsch vuur verloren, en noemde zich in den laatsten tijd conservatief-republikein, een onmogelijke titel, die de belijdenis moest verbergen, dat hij vroeger gedweept had met utopieën.

ADVERTENTIEN.

TIJD-TAFEL

der stoomschepen van "the Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1899.	Caracas		Philph?		Caracas		Philph?		Caracas		Philph?		Caracas	
Vertrekt van NEW YORK....	Juli	6	Juli	22	Aug.	5	Aug.	23	Sept.	6	Sept.	23	Oct.	6
Doet SAN JUAN aan........	„	11	„	27	„	10	„	28	„	11	„	28	„	11
" PONCE „..........	„	12	„	—	„	11	„	—	,	12	„	—	„	12
„ CURAÇAO „..........	„	14	„	29	„	13	„	30	„	14	„	30	„	14
Komt aan te LA GUAYRA..	„	15	„	30	„	14	„	31	„	15	Oct.	1	„	15
Vertrekt van „ ..	„	18	Aug.	3	„	17	Sept.	4	„	18	„	4	„	18
Komt aan te PTO. CABELLO	„	19	„	4	„	18	„	5	„	19	„	5	„	19
Vertrekt van „	„	20	„	5	„	19	„	6	„	20	„	6	„	20
Komt aan te CURAÇAO	„	21	„	6	„	20	„	7	„	21	„	7	„	21
Vertrekt van „	„	22	„	7	„	21	„	8	„	22	,	8	„	22
Doet LA GUAIRA aan	„	23	„	8	„	22	„	9	„	23	„	9	„	23
„ PONCE „	„	25	„	10	„	24	„	11	„	25	„	11	„	25
„ SAN JUAN „	„	26	„	11	„	25	„	12	„	26	„	12	„	26
Komt aan te NEW-YORK	,	31	„	16	„	30	„	17	Oct.	1	„	17	„	31

STOOMSCHIP "MERIDA."

Vertrekt van CURACAO	Juni	24	Juli	14	Juli	29	Aug.	13	Aug.	30	Sept.	14	Sept.	30
Komt aan te MARACAIBO	„	25	„	15	„	30	„	14	„	31	„	15	Oct.	1
Vertrekt van „	„	29	„	19	Aug.	4	„	18	Sept.	5	„	19	„	5
Komt aan te CURACAO	„	30	„	20	„	5	„	19	„	6	„	20	„	6
Vertrekt van „	Juli	3		—	„	7		—	„	8		—	„	8
Komt aan te MARACAIBO	„	4		—	„	8		—	„	9		—	„	9
Vertrekt van „	„	6		—	„	10		—	„	12		—	„	11
Komt aan te CURACAO	„	7		—	„	11		—	„	13		—	„	12

SS. "HILDUR" en "A. R: THORP."

	Hildur		A.R.Thorp		Hildur		A.R.Thorp		Hildur		A.R.Thorp	
Vertrekt van NEW YORK........	Juni	7	Juni	21	Juli	12	Juli	28	Aug.	12	Aug.	28
Komt aan te CURACAO.........	„	16	„	30	„	21	Aug.	6	„	21	Sept	6
Vertrekt van „	„	17	Juli	1	„	22	„	7	„	22	„	7
Komt aan te MARACAIBO......	„	18	„	2	„	23	„	8	„	23	„	8
Vertrekt van „	„	25	„	11	„	28	„	13	„	29	„	14
Komt aan te CURACAO.........	„	26	„	12	„	29	„	14	„	30	„	15
Vertrekt van „	„	26	„	13	„	29	„	14	„	30	„	15
Komt aan te NEW YORK........	Juli	5	„	22	Aug.	7	„	23	Sept.	8	„	24

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT E HIJOS, Curaçao.